

เอกสารประกอบการสอน
วิชาการอ่าน

จัดทำโดย
ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์

สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชามนุษยศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

รายละเอียดของรายวิชา (Course Specification)

รหัสวิชา THL1202 รายวิชา การอ่าน (Reading)

สาขาวิชา ภาษาไทย คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

หมวดที่ ๑ ข้อมูลทั่วไป

๑. รหัสและชื่อรายวิชา

รหัสวิชา	THL 1202
ชื่อรายวิชาภาษาไทย	การอ่าน
ชื่อรายวิชาภาษาอังกฤษ	Reading

๒. จำนวนหน่วยกิต ๓ (๓-๐-๖)

๓. หลักสูตรและประเภทของรายวิชา

๓.๑ หลักสูตร	ศิลปศาสตรบัณฑิต
๓.๒ ประเภทของรายวิชา	หมวดวิชาบังคับ

๔. อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาและอาจารย์ผู้สอน

๔.๑ อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์
๔.๒ อาจารย์ผู้สอน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์

๕. สถานที่ติดต่อ ห้อง ๓๕๔๗ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

๖. ภาคการศึกษา / ชั้นปีที่เรียน

๖.๑ ภาคการศึกษาที่	ชั้นปีที่ ๑
๖.๒ จำนวนผู้เรียนที่รับได้	ประมาณ ๔๐ คน / กลุ่มเรียน

๗. รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน (Pre-requisite) (ถ้ามี) ไม่มี

๘. รายวิชาที่ต้องเรียนพร้อมกัน (Co-requisites) (ถ้ามี) ไม่มี

๙. สถานที่เรียน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

๑๐. วันที่จัดทำหรือปรับปรุง รายละเอียดของรายวิชาครั้งล่าสุด

หมวดที่ ๒ จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

๑. จุดมุ่งหมายของรายวิชา

หลังจากเรียนจบวิชานี้แล้ว ผู้เรียนสามารถ

๑. เข้าใจหลักการอ่านงานประเภทต่าง ๆ
๒. อ่านสรุปความเรื่องที่ทำได้อย่างถูกต้องครบถ้วน
๓. อ่านจับใจความสำคัญของเรื่องที่ทำได้อย่างถูกต้อง
๔. อ่านวิเคราะห์งานเขียนได้อย่างมีเหตุผล
๕. อ่านวิจารณ์งานได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผล
๖. นำเสนอผลการอ่านวิเคราะห์และวิจารณ์ในรูปแบบวาจาและรายงานได้

๒. วัตถุประสงค์ในการพัฒนา/ปรับปรุงรายวิชา

ผู้สอนได้นำเทคโนโลยีมีประกอบการสอน โดยนำเอกสารประกอบการสอน Power Point ลงในเว็บไซต์ของผู้สอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาเพิ่มเติมได้

หมวดที่ ๓ ลักษณะและการดำเนินการ

๑. คำอธิบายรายวิชา

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการอ่าน หลักการอ่านออกเสียง การอ่านในใจ การอ่านจับใจความ การวิเคราะห์การวิจารณ์งาน

Introduction to reading; principle of reading aloud; read in mind; reading for gathering information; analytic; critical reading.

๒. จำนวนชั่วโมงที่ใช้ต่อภาคการศึกษา

บรรยาย (ชั่วโมง)	สอนเสริม (ชั่วโมง)	การฝึกปฏิบัติ/งาน ภาคสนาม/การฝึกงาน (ชั่วโมง)	การศึกษาด้วยตนเอง (ชั่วโมง)
๓ ชั่วโมงx๑๗สัปดาห์	ตามความต้องการ ของผู้เรียน	ไม่มี	๖ ชั่วโมงx๑๗สัปดาห์

๓. จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่อาจารย์ให้คำปรึกษาและแนะนำทางวิชาการแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล

(ผู้รับผิดชอบรายวิชาโปรดระบุข้อมูล ตัวอย่างเช่น ๑ ชั่วโมง / สัปดาห์)

๓.๑ ปรึกษาด้วยตนเองที่ห้องพักอาจารย์ผู้สอน ห้อง ๓๕๔๗ ชั้น ๔ อาคาร ๓๕ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

๓.๒ ปรึกษาผ่านโทรศัพท์ที่ทำงาน / มือถือ หมายเลข ๐๒-๑๖๐-๑๓๐๒

๓.๓ ปรึกษาผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-Mail) jiraporn.ad@ssru.ac.th

(E-Mail) nopphawan.ng@ssru.ac.th

๓.๔ ปรึกษาผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Facebook/Twitter/Line)

๓.๕ ปรึกษาผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet/Web board)

http://www.elfhs.sru.ac.th/jiraporn_ad/

http://www.elfhs.sru.ac.th/nopphawan_ng/

หมวดที่ ๔ การพัฒนาผลการเรียนรู้ของนักศึกษา

๑. คุณธรรม จริยธรรม

๑.๑ คุณธรรม จริยธรรมที่ต้องพัฒนา

- (๑) มีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานและมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่
- (๒) ซื่อสัตย์ สุจริต และมีวินัย เคารพและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับขององค์กรและสังคม
- (๓) มีจิตสำนึกและพฤติกรรมที่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมและสังคมที่มีคุณธรรมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว
- (๔) ภูมิใจในภาษาไทย ความเป็นไทย และมีเจตคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทย

๑.๒ วิธีการสอน

- (๑) การบรรยาย สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมในขณะที่สอน โดยเน้นความตรงต่อเวลาในการเข้าชั้นเรียน การเคารพและปฏิบัติตามกฎระเบียบ ตลอดจนความซื่อสัตย์
- (๒) มอบหมายงานให้นักศึกษาฝึกความรับผิดชอบด้วยการศึกษาค้นคว้า และนำเสนอผลงานที่ได้รับมอบหมาย
- (๓) การฝึกปฏิบัติการอ่าน ฝึกความสามารถในการแก้ปัญหา การแสดงความคิดเห็นและการยอมรับ ความคิดเห็นของผู้อื่นในกรณีทำงานกลุ่ม

๑.๓ วิธีการประเมินผล

- (๑) ประเมินจากพฤติกรรมของนักศึกษาในการเข้าชั้นเรียน (การแต่งกาย การตรงต่อเวลา การส่งงานตรงเวลาและมารยาทในสังคม)
- (๒) ประเมินจากพฤติกรรมของนักศึกษาในการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและในกลุ่มทำโครงการงาน
- (๓) ประเมินจากพฤติกรรมการทำงาน
- (๔) ประเมินจากการนำเสนอรายงานและรายงาน

๒. ความรู้

๒.๑ ความรู้ที่ต้องพัฒนา

- (๑) มีความรอบรู้ในภาษาและวัฒนธรรมไทย
- (๒) มีความรู้ที่เกิดจากการบูรณาการความรู้ในศาสตร์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง
- (๓) มีความรู้และความสามารถพัฒนาความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

๒.๒ วิธีการสอน

- (๑) บรรยายเนื้อหา ยกตัวอย่าง ถาม-ตอบในชั้นเรียน
- (๒) กลุ่มโครงการร่วมกันอภิปรายกลุ่ม
- (๓) นำเสนองานด้วยวาจาและรูปแบบรายงาน

๒.๓ วิธีการประเมินผล

- (๑) ประเมินจากการทดสอบกลางภาค ปลายภาค
- (๒) สังเกตจากการปฏิบัติงานกับอาจารย์ผู้สอน

- (๓) ประเมินจากผลการศึกษาค้นคว้า
- (๔) ประเมินจากการนำเสนองานและการทำโครงการ
- (๕) ประเมินจากพฤติกรรมของนักศึกษาในการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

๓. ทักษะทางปัญญา

๓.๑ ทักษะทางปัญญาที่ต้องพัฒนา

- (๑) สามารถคิดวิเคราะห์และประเมินค่า
- (๒) สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ให้เป็นหลักในการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๓.๒ วิธีการสอน

- (๑) การบรรยาย
- (๒) แบ่งกลุ่มจัดทำโครงการแต่ละกลุ่มโครงการร่วมกันอภิปรายกลุ่ม
- (๓) ฝึกอ่านงานเขียนตามหลักการอ่าน

๓.๓ วิธีการประเมินผล

- (๑) สังเกตจากการปฏิบัติงานกับอาจารย์ผู้สอน
- (๒) ประเมินจากผลการศึกษาค้นคว้า
- (๓) ประเมินจากการนำเสนองานและรายงาน
- (๔) ประเมินจากการทดสอบกลางภาคและปลายภาค

๔. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

๔.๑ ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบที่ต้องพัฒนา

- (๑) มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นและปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมองค์กรได้อย่างดี

๔.๒ วิธีการสอน

- (๑) การอภิปรายในชั้นเรียนร่วมกับผู้สอน
- (๒) การทำงานกลุ่มและการนำเสนอผลงาน
- (๓) ฝึกความสามารถในการแก้ปัญหา มนุษยสัมพันธ์ การแสดงความคิดเห็นและการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและความรับผิดชอบ

๔.๓ วิธีการประเมินผล

- (๑) สังเกตจากการปฏิบัติงานกับอาจารย์ผู้สอน
- (๒) ประเมินจากผลการศึกษาค้นคว้า
- (๓) ประเมินจากการนำเสนองานและรายงานที่ได้รับมอบหมาย
- (๔) ประเมินจากพฤติกรรมของนักศึกษาในการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

๕. ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

๕.๑ ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ต้องพัฒนา

- (๑) สามารถใช้ภาษาไทยในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการสรุปประเด็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- (๒) สามารถสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์
- (๓) สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการติดต่อสื่อสารอย่างสร้างสรรค์
- (๔) สามารถใช้เทคนิคพื้นฐานทางคณิตศาสตร์และสถิติในการศึกษาค้นคว้าวิจัยทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ

๕.๒ วิธีการสอน

- (๑) การบรรยาย
- (๒) การอภิปรายกลุ่มในกลุ่มโรงงาน
- (๓) มอบหมายให้นำเสนอผลงานโดยใช้เทคโนโลยีการสื่อสารที่เหมาะสม

๕.๓ วิธีการประเมินผล

- (๑) สังเกตจากการปฏิบัติงานกับอาจารย์ผู้สอน
- (๒) ประเมินจากผลการศึกษาค้นคว้า
- (๓) ประเมินจากการนำเสนองานและรายงานที่ได้รับมอบหมายโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศตามประสบการณ์การเรียนรู้

หมายเหตุ

สัญลักษณ์ ● หมายถึง ความรับผิดชอบหลัก

สัญลักษณ์ ○ หมายถึง ความรับผิดชอบรอง

เว้นว่าง หมายถึง ไม่ได้รับผิดชอบ

ซึ่งจะปรากฏอยู่ในแผนที่แสดงการกระจายความรับผิดชอบมาตรฐานผลการเรียนรู้จากหลักสูตรสู่รายวิชา (Curriculum Mapping)

หมวดที่ ๕ แผนการสอนและการประเมินผล

๑. แผนการสอน

ลำดับที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวน (ชม.)	กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน/สื่อที่ใช้	ผู้สอน
๑	๑. แนะนำรายวิชา ซึ่งแจ้งกิจกรรมการเรียนการสอน และวิธีการประเมินผล ๒. อธิบายการจัดทำโรงงาน ๓. หลักการอ่านทั่วไป	๓	ฟังบรรยาย ร่วมอภิปราย และตอบคำถาม / สื่อ Power Point และเอกสารประกอบการสอน	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์

สัปดาห์ ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวน (ชม.)	กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน/สื่อที่ใช้	ผู้สอน
๒	๑. ประเภทของงานเขียน ๒. อุปสรรคและปัญหาด้านการอ่าน	๓	ฟังบรรยาย ร่วมอภิปราย และตอบคำถาม/ สื่อ Power Point และเอกสาร ประกอบการสอน * สอนในรูปแบบออนไลน์ Google Meet และ Google Classroom	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์
๓	๑. การอ่านออกเสียงร้อยแก้ว ๒. การอ่านออกเสียงร้อยกรอง	๓	ฟังบรรยาย ร่วมอภิปราย และตอบคำถาม/ สื่อ Power Point และเอกสาร ประกอบการสอน * สอนในรูปแบบออนไลน์ Google Meet และ Google Classroom	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์
๔	๑. ฟีกอ่านออกเสียง : การอ่าน ร้อยแก้ว ๒. ฟีกอ่านออกเสียง : การอ่าน ร้อยกรอง	๓	ฟังบรรยาย / สื่อ Power Point และฟีกอ่านออกเสียง ร้อยแก้วและร้อยกรองเป็น รายบุคคล (เก็บ ๑๐ คะแนน)	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์
๕	๑. การอ่านในใจ ๒. การอ่านสรุปความ ๓ การอ่านจับใจความ	๓	ฟังบรรยาย ร่วมอภิปราย และตอบคำถาม/ สื่อ Power Point และเอกสาร ประกอบการสอน * สอนในรูปแบบออนไลน์ Google Meet และ Google Classroom	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์

สัปดาห์ ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวน (ชม.)	กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน/สื่อที่ใช้	ผู้สอน
๖-๗	๑. การอ่านวิเคราะห์กวีนิพนธ์ ๒. การเขียนบทวิเคราะห์กวีนิพนธ์	๖	ฟังบรรยาย ร่วมอภิปราย และตอบคำถาม/ สื่อ Power Point และเอกสาร ประกอบการสอน ผู้เรียนฝึกอ่านวิเคราะห์ กวีนิพนธ์เป็นรายบุคคล (ส่งงานเป็น paper เก็บ ๑๐ คะแนน) * สอนในรูปแบบออนไลน์ Google Meet และ Google Classroom	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์
๘	สอบกลางภาค	๓		ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์
๙	๑. การอ่านวิเคราะห์สารคดี ๒. การเขียนบทวิเคราะห์สารคดี	๓	ฟังบรรยาย ร่วมอภิปราย และตอบคำถาม/ สื่อ Power Point และเอกสาร ประกอบการสอน ผู้เรียนฝึกอ่านวิเคราะห์ สารคดีเป็นรายบุคคล (ส่งงานเป็น paper เก็บ ๑๐ คะแนน) * สอนในรูปแบบออนไลน์ Google Meet และ Google Classroom	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์
๑๐-๑๑	๑. การอ่านวิเคราะห์บันเทิงคดี ๒. การเขียนบทวิเคราะห์บันเทิงคดี	๖	ฟังบรรยาย ร่วมอภิปราย และตอบคำถาม/ สื่อ Power Point และเอกสาร ประกอบการสอน ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๓-๔ คนเพื่อ อ่านวิเคราะห์เรื่องสั้น * สอนในรูปแบบออนไลน์ Google Meet และ Google Classroom	ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์

สัปดาห์ ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวน (ชม.)	กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน/สื่อที่ใช้	ผู้สอน
๑๒	<p>การจัดทำโครงการด้านการอ่าน</p> <p>๑. ผู้เรียนศึกษาและวิเคราะห์ปัญหา ด้านการอ่านจากประสบการณ์ การ เรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้า จากตำราและสื่อต่าง ๆ</p> <p>๒. ระดมสมองวิเคราะห์ปัญหาด้าน การอ่าน</p> <p>๓. ระบุและนำเสนอปัญหาด้านการ อ่าน</p> <p>๔. ตั้งสมมติฐานที่เชื่อมโยงกันกับ ปัญหาตามที่ได้ระดมสมอง</p> <p>๕. นำเสนอผลการประชุมกลุ่ม</p>	๓	<p>ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๕-๖ คนเพื่อทำโรงงาน ร่วมกันอภิปรายปัญหาด้าน การอ่าน</p> <p>สรุปปัญหาด้านการอ่าน นำเสนอหน้าชั้น</p>	<p>ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์</p>
๑๓-๑๔	<p>๑. รายงานความก้าวหน้า</p> <p>๒. ค้นคว้ารวบรวมสารสนเทศจาก สื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ</p>	๖	<p>ศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed learning) รายงานความก้าวหน้า โครงการให้ผู้สอนรับทราบ ในทุกสัปดาห์ ผู้สอนให้ คำแนะนำร่วมกันอภิปราย</p>	<p>ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์</p>
๑๕-๑๖	รายงานผลการจัดทำโครงการ	๖	<p>รายงานผลการจัดทำ โครงการหน้าชั้น ร่วมกัน อภิปราย ผู้เรียนร่วมกัน ประเมินโครงการของแต่ละ กลุ่มและสรุปองค์ความรู้ เรื่องปัญหาด้านการอ่าน</p>	<p>ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์</p>
๑๗	สอบปลายภาค	๓		<p>ผศ.ดร.จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์ อ.นพวรรณ งามรุ่งโรจน์</p>

๒. แผนการประเมินผลการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้	วิธีการประเมินการเรียนรู้	สัปดาห์ที่ประเมิน	สัดส่วนของการประเมินผล
๑.๑ (๑), ๔.๑ (๑)	การเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในการอภิปราย	ตลอดภาคเรียน	๑๐%
๑.๑ (๑), ๒.๑ (๓) ๓.๑ (๑)	ฝึกอ่านออกเสียง แบบฝึกหัดเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม	๔, ๖-๗, ๙	๓๐%
๑.๑ (๑), ๒.๑ (๓) ๓.๑ (๑), ๔.๑ (๑), ๕.๑ (๑)	การนำเสนองานหน้าชั้นเรียน เล่มรายงานผลการจัดทำโครงการ	๑๓-๑๖	๒๐%
๑.๑ (๑), ๒.๑ (๓) ๓.๑ (๑)	สอบ - การสอบกลางภาค - การสอบปลายภาค	๘ ๑๗	๒๐% ๒๐%

หมวดที่ ๖ ทรัพยากรประกอบการเรียนการสอน

๑. เอกสารและตำราหลัก

เอกสารประกอบการสอนวิชาการอ่าน

๒. เอกสารและข้อมูลสำคัญ

คณาจารย์กลุ่มวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2554.

เปลื้อง ณ นคร. (2538). ศิลปะแห่งการอ่าน. กรุงเทพมหานคร : ขั้วฟ้า.

พิทยา ลิ้มมณี. (2537). การอ่านตีความ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

๓. เอกสารและข้อมูลแนะนำ

กฤษณีย์ ไวยะวณิช และคนอื่นๆ. ทักษะการสื่อสาร. สงขลา : ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่, 2544.

เจตนา นาควิษระ. (2524). ทางไปสู่วัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์. กรุงเทพมหานคร : ดวงกมล.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (2518). แนวทางการศึกษาวรรณคดี ภาษากวี การวิจักษ์และวิจารณ์.

หมวดที่ 7 การประเมินและปรับปรุงการดำเนินการของรายวิชา

๑. กลยุทธ์การประเมินประสิทธิผลของรายวิชาโดยนักศึกษา

๑. การสนทนากลุ่มระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

๒. การประเมินการสอนจากการรายงานหน้าชั้น การรายงานความก้าวหน้าและชิ้นงาน

๓. การประเมินจากผลการเรียน

๒. กลยุทธ์การประเมินการสอน

๑. ผู้สอนประเมินการสอนของตนเอง โดยพิจารณาจากผลการเรียน ชิ้นงาน ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และการร่วมอภิปรายในชั้นเรียนของผู้เรียน

๓. การปรับปรุงการสอน

๑. ปรับปรุงเนื้อหาบทเรียนให้ทันสมัย
๒. พัฒนาวิธีการสอนโดยจัดทำวิจัยในชั้นเรียน
๓. เชิญวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาบรรยาย/อบรม

๔. การทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาในรายวิชา

การทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ของรายวิชานั้น ผู้สอนทวนสอบโดยพิจารณาจากคะแนนข้อสอบหรือชิ้นงานของโครงการ

๕. การดำเนินการทบทวนและการวางแผนปรับปรุงประสิทธิผลของรายวิชา

ควรมีการประชุมทบทวนผลการเรียนของนักศึกษา ผู้สอนควรจัดทำสรุปผลการทำวิจัยในชั้นเรียน และนำไปปรับปรุงแผนการสอนเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

การอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้าความรู้ และพัฒนาชีวิต ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดความรู้แล้วยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้แนวคิดในการดำเนินชีวิต การอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับ และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เรื่องต่างๆ

การอ่านที่ดีมีประสิทธิภาพ จะต้องอ่านแล้วจับใจความได้ สรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้แต่การสำรวจการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนพบว่า ปัญหาที่สำคัญในการอ่านของผู้เรียนคือ อ่านแล้วจับใจความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถสรุปประเด็นได้ ไม่สามารถแยกความรู้ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ไม่สามารถแยกใจความสำคัญกับใจความรองได้ ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์จากการอ่านเท่าที่ควร ทั้งยังเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการเรียนรู้และการศึกษาวิชาต่างๆด้วย

ความรู้พื้นฐานเรื่องการอ่าน

๑. ประเภทของการอ่าน ประเภทของการอ่านแบ่งได้ ๒ ประเภท ดังนี้

๑. การอ่านออกเสียง แบ่งได้ ๒ แบบ คือ

๑.๑ การอ่านร้อยแก้ว

๑.๒ การอ่านร้อยกรอง

การอ่านออกเสียงทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ คือ

(๑) การอ่านเสียงปกติ

(๒) การอ่านเป็นทำนอง

๒. การอ่านในใจ

หลักการอ่านทั่วไป

หลักพื้นฐานการอ่านจำแนกได้ ๕ ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ ๑ วางเป้าหมาย

ขั้นที่ ๒ สืบหาข้อมูล

ขั้นที่ ๓ สังเกตส่วนประกอบ

ขั้นที่ ๔ อ่านอย่างมีสมาธิ

ขั้นที่ ๕ ตั้งคำถามทบทวน

วิธีอ่านหนังสือ

๑. อ่านผ่านๆ หรืออ่านคร่าวๆ

๒. อ่านอย่างละเอียด

๓. อ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์

๔. อ่านจับใจความ

รู้จักประเภทหนังสือ

การแบ่งประเภทหนังสือมีได้หลายวิธี ดังนี้

๑. แบ่งตามลักษณะคำประพันธ์ แบ่งได้ ๒ ชนิด ดังนี้
 - ๑.๑ ร้อยกรอง
 - ๑.๒ ร้อยแก้ว
๒. แบ่งตามเนื้อหา มี ๒ ชนิด คือ
 - ๑.๑ บันเทิงคดี (Fiction)
 - ๑.๒ สารคดี (Non – Fiction)
๓. แบ่งตามรูปแบบการประพันธ์
 - ๓.๑ กวีนิพนธ์
 - ๓.๒ บทละคร
 - ๓.๓ บันเทิงคดี
 - ๓.๔ สารคดี
 - ๓.๕ ตำรา
 - ๓.๖ บทเพลง
 - ๓.๗ จดหมาย
 - ๓.๘ รายงาน
 - ๓.๙ วรรณรูป
 - ๓.๑๐ ปกิณกคดี
๔. แบ่งตามเนื้อเรื่อง
 - ๔.๑ เรื่องเศรษฐกิจ
 - ๔.๒ เรื่องการเมือง
 - ๔.๓ เรื่องสังคม
 - ๔.๔ เรื่องวัฒนธรรม
 - ๔.๕ เรื่องศาสนา ปรัชญา
 - ๔.๖ เรื่องวิทยาศาสตร์
๕. แบ่งตามลักษณะของหนังสือ
 - ๕.๑ หนังสือเล่ม
 - ๕.๒ สิ่งพิมพ์
 - ๕.๓ วัสดุการอ่านอื่นๆ

ส่วนประกอบของหนังสือ

๑. ปกและใบหุ้มปก
๒. หน้าปกใน
๓. ชื่อเรื่อง
๔. ชื่อรอง
๕. คำนำ
๖. สารบัญ

๗. บทนำ
๘. บรรณานุกรม รายการอ้างอิง
๙. ดรรชนี
๑๐. ส่วนประกอบพิเศษ - (๑) อภิธานศัพท์ (๒) ภาคผนวก

การฝึกทักษะการอ่าน

๑. การอ่านออกเสียง

๑.๑ การอ่านออกเสียงตามปกติ มีข้อควรปฏิบัติ ดังนี้

- (๑) ทำความเข้าใจกับเรื่องที่จะอ่านก่อนการอ่านจริง
- (๒) ออกเสียงชัดเจน ดังพอประมาณ มีลีลาจังหวะในการอ่านอย่างเหมาะสม
- (๓) แบ่งวรรคตอนได้ถูกต้อง
- (๔) อ่านออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี

๑.๒ การอ่านทำนองเสนาะ มีข้อควรปฏิบัติ ดังนี้

- (๑) ต้องรู้จักลักษณะคำประพันธ์ที่จะอ่านก่อนว่าบังคับฉันทลักษณ์อย่างไร
- (๒) อ่านให้ถูกทำนอง
- (๓) ควรมีน้ำเสียงและลีลาในการอ่านที่ดี
- (๔) ออกเสียงแต่ละคำถูกต้องชัดเจน

บทร้อยแก้วสำหรับฝึกอ่าน

๑)

ในการสร้างอนาคตที่มั่นคงรุ่งโรจน์นั้น นอกจากวิชาความรู้ที่เจนจัดแล้ว บุคคลยังจำเป็นต้องอาศัยคุณสมบัติและความสามารถพิเศษอีกหลายด้าน เป็นเครื่องอุดหนุนและส่งเสริมความรู้ของตนด้วย ข้อแรก จะต้องเป็นคนที่ทำตัวทำงานอย่างมีหลักการ มีระเบียบ มีเหตุผลที่ถูกต้อง เป็นประโยชน์ เป็นธรรม ข้อสอง ต้องมีความเพียรพยายามอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในการทำงานและการทำความดี แม้จะมีความเหนื่อยยาก หรือมีอุปสรรคขัดขวางมากมายเพียงใด ก็ไม่ย่อท้อถอยหลัง ข้อสาม ต้องเอาใจใส่ศึกษาค้นคว้าหาวิชาและความรอบรู้ในเรื่องต่างๆ ให้ลึกซึ้งและกว้างขวางรอบด้าน ไว้สำหรับใช้เทียบเคียงประกอบการพิจารณาตัดสินปัญหาต่างๆ ในการทำงาน ข้อสี่ ซึ่งสำคัญที่สุด ต้องสามารถควบคุมจิตใจ คือการกระทำความคิดของตน ให้สงบหนักแน่น แน่วแน่ในความเป็นกลางอยู่เสมอ แม้ในเวลาที่มีเหตุชวนให้วุ่นวาย สับสน ความสามารถทำกายทำใจให้สงบหนักแน่น เป็นกลาง ห่างจากอคตินี้ จะช่วยให้เกิดสติระลึกถึงเหตุถึงผล ถึงข้อเท็จจริง และความถูกต้องของเรื่องทั้งปวง จึงเป็นอุปการะสำคัญของการคิดพิจารณาปัญหาต่างๆ เพราะช่วยให้มองเห็นปัญหาได้กระจ่างแจ่มชัด สามารถตัดสินชี้ขาดได้โดยถูกต้องเที่ยงตรง เป็นธรรม เป็นประโยชน์เสมอ

พระบรมราชาโชวาท

ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ณ อาคารใหม่ ส่วนอัมพร

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

๒)

เด็กเป็นผู้ที่จะรับช่วงทุกสิ่งทุกอย่างต่อจากผู้ใหญ่ รวมทั้งภาระรับผิดชอบในการดำรงรักษา อิสรภาพและความสงบสุขของบ้านเมือง ดังนั้น เด็กทุกคนจึงสมควรและจำเป็นที่จะต้องได้รับการอบรม เลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสม ให้มีความสามารถสร้างสรรค์ประโยชน์ต่าง ๆ พร้อมทั้งการฝึกหัดขัดเกลา ความคิดจิตใจให้ประณีต ให้มีศรัทธามั่นคงในคุณความดี มีความประพฤติเรียบร้อยสุจริต และมีปัญญา ฉลาดแจ่มใสในเหตุในผล หน้าที่นี้เป็นของทุกคน ที่จะต้องร่วมมือกันกระทำโดยพร้อมเพรียงสม่ำเสมอ ผู้ที่เกิดก่อน ผ่านชีวิตมาก่อน จะต้องสงเคราะห์หอนุเคราะห์ผู้เกิดตามมาภายหลัง ด้วยการถ่ายทอดความรู้ ความดี และประสบการณ์อันมีค่าทั้งปวงให้ ด้วยความเมตตาเอ็นดูและด้วยความบริสุทธิ์ใจ ให้เด็กได้ ทราบ ได้เข้าใจ และสำคัญที่สุด ให้รู้จักคิดด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง จนสามารถเห็นจริงด้วยตนเองได้ในความ เจริญและความเสื่อมทั้งปวง

พระบรมราชาโฆวาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๒๒

๓)

ในที่สุดเสียงทุกอย่างก็หมดไป คงเหลือแต่เสียงลม เสียงฝน และเสียงกระแสน้ำกระทบผ่านต้น อ้อ ต้นแขม และรากลำพูที่ริมตลิ่ง ธรรมชาติยังคงสำแดงอำนาจอันมหึมา โดยปราศจากการรบกวนจาก มนุษย์

เช้าวันต่อมา พระอาทิตย์ ทอแสงอันแจ่มใสเมื่อรุ่งอรุณ น้ำฝนติดอยู่ตามใบไม้ กอหญ้า ต้อง แสงอาทิตย์เป็นประกาย เมฆฝนที่ทะมึนอยู่เมื่อกกลางคืน คงเหลือในสภาพเหมือนปุยฝุ่นเล็กๆ ที่ถูกลมพัด ปลิวไปติดขอบฟ้า นกยางฝูงหนึ่งบินผ่านท้องน้ำตรงค้ำเสาไปอย่างเชื่องช้า มุ่งหน้าไปหากันกลางทุ่ง ธรรมชาติลึกลับโหดที่บังเกิดเมื่อตอนกลางคืนนั้นแล้วสิ้น และเริ่มวันใหม่ด้วยอากาศอันแจ่มใสเหมือนกับเด็ก ที่ยิ้มเบิกบานทั้งน้ำตา

หลายชีวิต โดย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

๔)

ครอบครัวที่ติดกอไผ่ ชีวิตแต่ละชีวิตประหนึ่งต้นไผ่ ไผ่ยอมเจริญเติบโตเป็นกอใหญ่มิได้แยกจาก กัน หากเกาะกลุ่มหนาแน่น รากฝอยทุกรากแม้จะเล็ก แต่นานวันเข้าก็หนาแน่นเป็นฐานอันแข็งแรงให้กอ ไผ่ดำรงอยู่ร่วมกัน หน่อไผ่แทงแผ่นดินโผล่พ้นขึ้นมา ทุกหน่อมีข้อตั้งแต่อยู่ใต้ดิน เมื่อเติบโตภายในกลาง เป็นปล้องว่างเปล่าเบาแก่แผ่นดินรองรับ ลมพัดมาต้อง ใบอันเขียวขจีโบกสะบัดเพียงเบาๆ หากแม่ลม แรงก็มีได้หวั่นไหว พายุ ฝน ลูกเห็บ แม่หิมะอันเย็นจัดก็มีได้กังวล หากจะแล้งจนแผ่นดินแตกระแหง กอไผ่ก็ยังชูยอดสูงเสียดฟ้า

นำประหลาดนัก ไผ่เจ้าเป็นเพียงหญ้า หากทนแดด ทนฝน ทนพายุ ทนหนาว ทนแล้งมิได้ สะเทือน แต่ละลำ แต่ละปล้อง แต่ละข้อ ก็มีได้หวั่นไหว คงดำรงชีวิตเหมือนเดิม ร่างคงเบาตั้งหนึ่งคนผู้ เจริญমন รากอันเกาะกลุ่มแน่นหนานั้นก็คงเกาะกันไว้คล้ายจะช่วยกันรักษาครอบครัว ดังความสามัคคีของคน ในหมู่เหล่าอันประเสริฐ ร่วมมือร่วมแรงและร่วมใจกันในกิจการทั้งปวง

ไผ่ต้องลม ของหยก บุรพา

๕)

การเปลื้องเครื่องพระมหามณีนรัตนปฏิมากร ซึ่งมีกำหนดในเวลาเปลี่ยนฤดูปีละสามครั้ง ล่วงมายังหาได้กล่าวถึงไม่ บัดนี้กล่าวถึงกาลเข้าพรรษา เป็นเวลาที่บรรจบฤดูเปลื้องเครื่องพระมหามณีนรัตนปฏิมากรครั้งหนึ่ง จึงจะขอกล่าวรวบรวมไว้ในที่แห่งเดียวนี้ พระมหามณีนรัตนปฏิมากรนั้นทรงเครื่องเป็นสามฤดู คือตั้งแต่เดือนแปดแรมค่ำหนึ่งเข้าวัสสานฤดู ไปจนเดือนสิบสองขึ้นสิบห้าค่ำทรงเครื่องอย่างห่มดอง คือผ้าทรงนั้นทำด้วยทองคำเป็นกาบ ๆ จำหลักลายประดับพลอยทับทิมลายทรงข้าวบิณฑ์ เมื่อประกอบแล้วก็เหมือนหนึ่งผ้าทรงอย่างห่มดอง พระศกทำด้วยทองคำลงยาราชาวดีสีน้ำเงินแก่ ที่ปลายพระเกศที่เวียนเป็นทักษิณาวรรตประดับด้วยนิล เม็ดย่อม ๆ ทั่วไป พระรัศมีลงยาราชาวดีสีต่าง ๆ ตั้งแต่เดือนสิบสองแรมค่ำหนึ่ง ไปจนถึงเดือนสี่ขึ้นสิบห้าค่ำเป็นหมันตฤดู เครื่องทรงเปลี่ยนเป็นผ้าห่มคลุม ผ้าที่คลุมนั้นทำด้วยทองคำเป็นหลอดลงยาราชาวดีร้อยลวดเหมือนตาข่าย คลุมทั้งสองพระพาหา พระศกใช้คงเดิมไม่ได้เปลี่ยน

พระราชพิธีสิบสองเดือน พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

๖)

ขณะพระองค์เสด็จมาใกล้เบญจคีรีนคร คือ ราชคฤห์ เป็นเวลาจวนสิ้นทิวาวาร แดดในยามเย็น กำลังอ่อนลงสู่สมัยใกล้วิกาล ทอแสงแผ่ซ่านไปยังสาทิเกษตร แลละลือเห็นเป็นทางสว่างไปทั่วประเทศสุดสายตา ดูประหนึ่งมีหัตถ์ทิพย์มาปกแผ่อำนวยสวัสดิ เบื้องบนมีกลุ่มเมฆเป็นคลื่นซ้อนซับสลับกันเป็นทิวแถว ต้องแสงแดดจับเป็นสีระยิบระยับแววประหนึ่งเอาทรายทองไปโปรยปราย เลื่อนลอยลิว ๆ เรี่ย ๆ ulyลงจดขอบฟ้า ขาวนาและโคกเมื่อยล้าด้วยตรากตรำทำงาน ต่างพากันดุ่ม ๆ เดินกลับเคหสถานเห็นไร ๆ เงามูไม่อันโตดเตี้ยอยู่กอดเดียว ก็ยียดยวออกทุกที ๆ มีขอบปริมณฑลเป็นรัศมีแห่งสีรุ้ง อันกำแพงเชิงเทินป้อมปราการที่ล้อมกรุง รวมทั้งทวารบถทางเข้านครเล่า มองดูในขณะนั้นเห็นรูปเค้าได้ชัดถนัดแจ้งตั้งว่านิรมิตไว้

กามนิต ของเสถียรโกเศศและนาคะประทีป

๗)

อันว่าความงามแห่งกรุงราชคฤห์ที่เตือนตาผู้เดินทางมาแต่ไกลให้เพลินชมแต่ยังไม่ทันย่างเข้าสู่ประตูเมือง ก็คือทิวเขาอันขึ้นสลับซับซ้อนรายรอบเป็นห้าแห่ง จึงทำให้ราชคฤห์มีสมัญญาอีกอย่างหนึ่งว่าเบญจคีรีนคร มีลำน้ำหลายสาย เช่น คยาและเนรัญชรา อันมีสองฝั่งเป็นที่ลุ่มชุ่มไปด้วยพันธุ์พฤษชาติหลากชนิด มีเวฬุวันป่าไผ่อันกว้างขวางเจียบส่งตั้งซึ่งพระราชธาติได้ถวายให้เป็นอารามของภิกษุในพระพุทธศาสนา บนฝั่งน้ำคยาแลเห็นซากอาศรมบทเป็นตอน ๆ ของปูราณชฎิลพันรูป ซึ่งละหุของตนขอเข้าอุปสมบทในพระธรรมวินัยแห่งพระศาสดา ถัดภูเขาวเอภาระและเวปุลละไปอีกด้านหนึ่ง มีบรรพตอันมียอดดุนกแรงยืนตระมึนท่าทายแดดลมอยู่ตลอดกาล คนทั้งหลายขนานนามบรรพตนี้ว่าคิฆณภูฏ บัดนี้วันสันตฤดู คือฤดูไปไม้ผลีกำลังผ่านมา ไม้ประดู่ ชัยพฤษก์ หางมยุราและอินทนิลก็ออกดอกสีเหลืองแดงและม่วงแก่แลดูงาม กระแสดมประจำฤดูซึ่งพัดมาแต่ทักษิณทิศก็โบกโบยกลิ่นหอมดังรวงผึ้งของดอกประดู่ให้แผ่คลุมไปทั่วพระมหานคร

กองทัพธรรม ของสุชีพ ปุญญานุภาพ

เอกสารประกอบวิชาการอ่าน นี้ ใช้ประกอบวิชาเรียน และยังเป็นฉบับร่าง ไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่โดยไม่ได้ได้รับอนุญาต

๘)

ป่าไม้สาละเอ๋ย ! แม้อัสสุชลแห่งพระสงฆ์สาวก และมีลลภษัตริย์จะหยดลงในวันสุดท้ายนี้ เพราะการเสด็จจากไปของพระผู้เป็นดวงตาของโลก แม้เสียงระอื้นไห้ระงมไปในท่ามกลางความเจ็บปวดแห่งราตรี เมื่อพระธรรมราชา จอมทัพรหมพระองค์นั้นได้ดับขันธปรินิพพานแล้ว ก็อย่าได้น้อยใจเลยว่า ป่านี้แหวดล้อมไปด้วยน้ำตาและความโศกกำสรวล ต่อไปในอนาคตกาลอันหาที่สิ้นสุดมิได้ ป่านี้จะกลายเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งชนทั้งหลายจะพึงมาค้อมศีรษะแสดงคารวะ มีความเต็มตื่นไปด้วยความสำนึกในพระคุณของพระผู้ประกอบไปด้วยมหากรุณา คนที่อยู่แม่ไกลแสนไกลจะพากันอุตสาหะมาจนถึงที่นี่ ก่อนดินหรือแม่ใบไม้ในที่นี้ จะกลายเป็นของมีค่าที่ผู้มาจะพึงเก็บไปเป็นอนุสรณ์และประดิษฐานไว้ในที่อันสูง

กองทัพธรรม ของสุชีพ ปุญญานุภาพ

๙)

ส่วนพระโพธิสัตว์ได้ทอดพระเนตรเห็นนิมิตดั่งนั้น ก็เข้าพระทัยแต่ว่าจะได้ตรัสเป็นพระพุทธเจ้าหาสงสัยมิได้ ทรงพระโสมนัสเสด็จนิวัตนาการสู่ศาลวันป่าไม้ร้าง อันรุ่งเรืองดาดำด้วยวิกสิตบุปผชาติชูขึ้น
เสาวคนธขจร มีอยู่แหบริมฝั่งเนรัญชรนทีธาร ก็เสด็จอยู่ทิวาวิหารในที่นั้น ทรงนิสันทนาการ ณ ภายใต้ศาลพฤกษ์ต้นหนึ่ง มีสาขาแลใบอันชื่นชัฏร่มเย็นเป็นที่สุขาภิรมย์รโหฐานสำราญระงับร้อน แลบุปผชาติเกสรสาละพฤกษ์ก็หล่นลงจากชั้วตักต้องพระสรีรกาย พอเพลาสายันต์หัดะวันบ่ายก็เสด็จบจรจากศาลวัน มีพรรณสิริวิลาสอันงามปานประหนึ่งว่าพญาคชสารซบมัน อันสัญจรจากหมู่อยู่แต่ผู้เดียว ดูพิลาสานจิตควรจะพิศวง มิฉะนั้นดูจพญาไกรสรสีหราช อันทรงสุรเดชอำนาจลีลาศออกจากรัตนคูหาออกสู่วนาตรหิมพานต์ มิฉะนั้นดูจฉัททันตเศวตสารสัจจรบาราศวนสมณส์ศาลวัน อันประดับด้วยดวงดอกแบ่งบาน สกิตแหบริมฝั่งฉัททันตสระสถานสถาพรภิรมย์ แลหมู่ไม้ร้างทั้งหลายล้วนมีฉายาอันร่มเรียงรายชายไปเบื้องบูรพทิศ เล่ห์ประหนึ่งว่ามีจิตวิญญาณ อย่างจะเยื้องทูลสารแถลงอนุสนธิว่าขอเชิญเสด็จจรดลไปในวันนี้ จะได้ตรัสแก่พระศรีสรรเพชราญาณกระทำอาการน้อมยอดทอดกิ้งก้าน อันก่อปรด้วยบุปผชาติแบ่งบาน สักการบูชา ฝูงภุมราทั้งหลายบินวะวู้ออนเขยชายรสเกสรสรพกุสมมาลีมีพรรณห้าประการ บันลือศัพท์ผสานสาธการพระกฤษดาธิคุณแห่งพระมหาบุรุษราชอันเสด็จลีลาศออกจากทิวาวิหาร จักบจรสู่สถานโพธิพฤกษ์มณฑล

ปฐมสมโพธิกถา พระนิพนธ์สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส

๒. การอ่านในใจ

๒.๑ การอ่านจับใจความส่วนรวม มีวิธีการดังนี้

- (๑) สังเกตส่วนประกอบของงานเขียน
- (๒) สังเกตหัวข้อใหญ่และหัวย่อยของงานเขียน
- (๓) สังเกตความสำคัญของเนื้อหา
- (๔) สังเกตความสัมพันธ์ของการดำเนินเรื่อง การเชื่อมโยงเนื้อหา

๒.๒ การอ่านจับใจความสำคัญ แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ดังนี้

- (๑) ส่วนที่เป็นใจความสำคัญ
- (๒) ส่วนที่ขยายใจความสำคัญ

๒.๓ วิธีการจับใจความสำคัญ

- (๑) พิจารณาความที่ละเอียดอ่อน หาประโยคใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า
- (๒) ตัดส่วนที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยออก
- (๓) สรุปใจความสำคัญด้วยสำนวนของตัวเอง

ข้อความตัวอย่างการฝึกทักษะจับใจความสำคัญ

“สิ่งที่ทำให้คู่ครองอยู่กันยั่งยืนตลอดไปนั่นก็คือ ความรักเดียวใจเดียว ซึ่งหมายถึงความจริงใจซื่อสัตย์ต่อกัน ไม่นอกใจกัน มั่นคงอยู่ในคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้แก่กันตั้งแต่แรก สามีและภรรยารักเดียวในเดียวแบบนี้เรียกว่ารักษาสัจจะมั่นคง สัจจะนี้แหละที่ทำให้หน้าที่เป็นโซ่ของคล้องใจคู่สามีภรรยาไว้ได้ เมื่อมีสัจจะรักเดียวใจเดียวต่อกันแล้ว อย่างอื่นเช่นความเห็นอกเห็นใจกัน การให้อภัยกัน และความเข้าใจกันดีก็จะตามมาความรักเดียวใจเดียวนี้จะทำให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข ไม่มีทะเลาะเบาะแว้ง ไม่หวาดระแวงกัน เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ ควรนอนมไว้...”

(คำพ่อ คำแม่: พระธรรมกิตติวงศ์)

การอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความ คือ การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระของเรื่องหรือของหนังสือแต่ละเล่มที่เป็นส่วนใจความสำคัญ และส่วนขยายใจความสำคัญของเรื่อง

ใจความสำคัญของเรื่อง คือ ข้อความที่มีสาระคลุมข้อความอื่นๆ ในย่อหน้านั้นหรือเรื่องนั้นทั้งหมด ข้อความอื่นๆ เป็นเพียงส่วนขยายใจความสำคัญเท่านั้น ข้อความหนึ่งหรือตอนหนึ่งจะมีใจความสำคัญที่สุดเพียงหนึ่งเดียว นอกนั้นเป็นใจความรอง คำว่าใจความสำคัญนี้ ผู้รู้ได้เรียกไว้เป็นหลายอย่าง เช่น ข้อคิดสำคัญของเรื่อง แก่นของเรื่อง หรือ ความคิดหลัก ของเรื่องแต่จะเป็นอย่างไรก็ตาม ใจความสำคัญก็คือ สิ่งที่เป็นสาระที่สำคัญที่สุดของเรื่องนั่นเอง

ใจความสำคัญส่วนมากจะมีลักษณะเป็นประโยค ซึ่งอาจปรากฏอยู่ในส่วนใดส่วนหนึ่งของย่อหน้าก็ได้ จุดที่พบใจความสำคัญของเรื่องในแต่ละย่อหน้ามากที่สุดคือ ประโยคที่อยู่ตอนต้นย่อหน้า เพราะผู้เขียนมักบอกประเด็นสำคัญไว้ก่อน แล้วจึงขยายรายละเอียดให้ชัดเจน รองลงมาคือประโยคตอนท้ายย่อหน้า โดยผู้เขียนจะบอกรายละเอียดหรือประเด็นย่อยก่อน แล้วจึงสรุปด้วยประโยคที่เป็นประเด็นไว้ภายหลัง สำหรับจุดที่พบใจความสำคัญยากขึ้นก็คือ ประโยคตอนกลางย่อหน้า ซึ่งผู้อ่านจะต้องใช้ความสังเกตและพิจารณาให้ดี ส่วนจุดที่หาใจความสำคัญยากที่สุดคือย่อหน้าที่ไม่มีประโยคใจความสำคัญปรากฏชัดเจน อาจมีประโยค หรืออาจอยู่รวมๆกันในย่อหน้าก็ได้ ซึ่งผู้อ่านจะต้องสรุปออกมาเอง

แนวการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความให้บรรลุจุดประสงค์ มีแนวทางดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านได้ชัดเจน เช่น อ่านเพื่อหาความรู้ เพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพื่อบอกเจตนาของผู้เขียน เพราะจะเป็นแนวทางกำหนดการอ่านได้อย่างเหมาะสม และจับใจความหรือคำตอบได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

2. สืบสวนประกอบของหนังสืออย่างคร่าวๆ เช่น ชื่อเรื่อง คำนำ สารบัญ คำชี้แจงการใช้หนังสือ ภาคผนวก ฯลฯ เพราะส่วนประกอบของหนังสือจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องหรือหนังสือที่อ่านได้กว้างขวางและรวดเร็ว

3. ทำความเข้าใจลักษณะของหนังสือว่าประเภทใด เช่น สารคดี ตำรา บทความ ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้มีแนวทางอ่านจับใจความสำคัญ ได้ง่าย

4. ใช้ความสามารถทางภาษาในด้านการแปลความหมายของคำ ประโยค และข้อความต่างๆ อย่างถูกต้องรวดเร็ว

5. ใช้ประสบการณ์หรือภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมาประกอบ จะทำความเข้าใจและจับใจความที่อ่านได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

ขั้นตอนการอ่านจับใจความ

1. อ่านผ่านๆโดยตลอด เพื่อให้รู้ว่าเรื่องที่อ่านว่าด้วยเรื่องอะไร จุดใดเป็นจุดสำคัญของเรื่อง
2. อ่านให้ละเอียด เพื่อทำความเข้าใจอย่างชัดเจน ไม่ควรหยุดอ่านระหว่างเรื่องเพราะจะทำให้ความเข้าใจไม่ติดต่อกัน
3. อ่านซ้ำตอนที่ไม่มีเข้าใจ และตรวจสอบความเข้าใจบางตอนให้แน่นอนถูกต้อง
4. เรียบเรียงใจความสำคัญของเรื่องด้วยตนเอง

การอ่านวิเคราะห์

การอ่านวิเคราะห์เป็นทักษะการอ่านในระดับที่สูงขึ้นกว่าการอ่านทั่วไป กล่าวคือ มิใช่เป็นเพียงการอ่านเพื่อความรู้และความเพลิดเพลินเท่านั้น แต่ยังต้องมีการวิเคราะห์สิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนในด้านต่างๆ ด้วย

การอ่านเชิงวิเคราะห์เป็นการอ่านหนังสือแต่ละเล่มอย่างละเอียดให้ได้ความครบถ้วนแล้วจึงแยกแยะให้ได้ว่าส่วนต่างๆนั้นมีความหมายและความสำคัญอย่างไรบ้าง แต่ละด้านสัมพันธ์กับส่วนอื่นๆอย่างไร วิธีอ่านแบบวิเคราะห์นี้ อาจใช้วิเคราะห์องค์ประกอบของคำและวลี การใช้คำในประโยควิเคราะห์สำนวนภาษา จุดประสงค์ของผู้แต่ง ไปจนถึงการวิเคราะห์นัย หรือเบื้องหลังการจัดทำหนังสือหรือเอกสารนั้น

การวิเคราะห์เรื่องที่อ่านทุกชนิด สิ่งที่จะละเอียดเสียมิได้ก็คือ การพิจารณาถึงการใช้อ้อยคำสำนวนภาษาว่ามีความเหมาะสมกับระดับ และประเภทของงานเขียนหรือไม่ เช่น ในบทสนทนาก็ไม่ควรใช้ภาษาที่เป็นแบบแผน ควรใช้สำนวนให้เหมาะสมกับสภาพจริงหรือเหมาะสมแก่กาลสมัยที่เหตุการณ์ในหนังสือนั้นเกิดขึ้น เป็นต้น ดังนั้น การอ่านวิเคราะห์จึงต้องใช้เวลาอ่านมาก และยังมีเวลาอ่านมากก็ยังมีโอกาสวิเคราะห์ได้ดีมากขึ้น การอ่านในระดับนี้ ต้องรู้จักตั้งคำถามและจัดระเบียบเรื่องราวที่อ่าน เพื่อจะได้เข้าใจเรื่องและความคิดของผู้เขียนต้องการ

การวิเคราะห์การอ่าน

การวิเคราะห์การอ่านประกอบด้วย

1. รูปแบบ
2. กลวิธีในการประพันธ์
3. เนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง
4. สำนวนภาษา

กระบวนการวิเคราะห์

1. ดูรูปแบบของงานประพันธ์ว่าใช้รูปแบบใด อาจเป็นนิทาน บทละคร นวนิยาย เรื่องสั้น บทร้อยกรอง หรือบทความจากหนังสือพิมพ์
2. แยกเนื้อเรื่องออกเป็นส่วนๆ ให้เห็นว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร
3. แยกพิจารณาแต่ละส่วนให้ละเอียดลงไปว่าประกอบกันอย่างไร หรือประกอบด้วยอะไรบ้าง
4. พิจารณาให้เห็นว่าผู้เขียนใช้กลวิธีเสนอเรื่องอย่างไร

การอ่านเชิงวิเคราะห์ในชั้นต่างๆ

1. การอ่านวิเคราะห์คำ

การอ่านวิเคราะห์คำ เป็นการอ่านเพื่อให้ผู้อ่านแยกแยะถ้อยคำในวลี ประโยค หรือข้อความต่างๆ โดยสามารถบอกได้ว่า คำใดใช้อย่างไร ใช้อย่างไร ใช้ผิดความหมาย ผิดหน้าที่ไม่เหมาะสม ไม่ชัดเจนอย่างไร ควรจะต้องหาทางแก้ไข ปรับปรุงอย่างไร เป็นต้น เช่น

2. การอ่านวิเคราะห์ประโยค

การอ่านวิเคราะห์ประโยค เป็นการอ่านเพื่อแยกแยะประโยคต่างๆ ว่าเป็นประโยคที่ถูกต้องชัดเจนหรือไม่ ใช้ประโยคผิดไปจาก แบบแผนของภาษาอย่างไร เป็นประโยคที่ต้องสมบูรณ์เพียงใดหรือไม่ มีหน่วยความคิดในประโยคขาดเกินหรือไม่ เรียงลำดับความใน ประโยคที่ใช้ได้ถูกต้องชัดเจนหรือไม่ ใช้พุ่มเพื่อยโดยไม่จำเป็นหรือใช้รูปประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนหรือไม่ เมื่อพบข้อบกพร่องต่างๆ แล้วก็สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ เช่น

- 1) สุขภาพของคนไทยไม่ดีขึ้นใหญ่
- 2) การแก้ปัญหาจราจรในกรุงเทพฯเกิดการจลาจล
- 3) เขามักจะเป็นหวัดในทุกครั้งที่ฝนเริ่มตก

3. การอ่านวิเคราะห์ทัศนคติของผู้แต่ง

ผู้อ่านต้องพิจารณาไตร่ตรองให้รอบคอบว่าผู้เขียนเสนอทัศนคติมีน้ำหนักเหตุผลประกอบข้อเท็จจริงน่าเชื่อถือเพียงใด เป็นคนมองโลกในแง่ใด เป็นต้น

4. การอ่านวิเคราะห์รส

การอ่านวิเคราะห์รส หมายถึง การอ่านอย่างพิจารณาถึงความซาบซึ้งประทับใจที่ได้จากการอ่าน วิธีการที่จะทำให้เกิดรสอย่างลึกซึ้ง คือการวิเคราะห์รสของเสียงและรสของภาพ

4.1 ด้านรสของเสียง ผู้อ่านจะรู้สึกได้ชัดจากการอ่านออกเสียงดังๆไม่ว่าจะเป็นการอ่านอย่างปกติหรือการอ่านทำนองเสนาะ จึงจะช่วยให้รู้สึกถึงความไพเราะของจังหวะ และความเคลื่อนไหว ซึ่งแฝงอยู่ในเสียง ทำให้เกิดความรู้สึกไปตามท่วงทำนองของเสียงสูงต่ำจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

4.2 ด้านรสของภาพ เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความเข้าใจเรื่อง ในขณะที่เดียวกันทำให้เห็นภาพด้วย เป็นการสร้างเสริมให้ผู้อ่านได้เข้าใจความหมาย การเขียนบรรยายความด้วยถ้อยคำไพเราะ ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ก่อให้เกิดภาพขึ้นในใจผู้อ่าน ทำให้เกิดความเพลิดเพลินและเข้าใจความหมายของเรื่องได้ดียิ่งขึ้น

5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์ขอบเขตของปัญหาและการตีความเนื้อหาของข้อความ

การอ่านเชิงวิเคราะห์ ยังมีสิ่งที่ต้องพิจารณา คือ การวิเคราะห์ขอบเขตของปัญหา และการตีความเนื้อหาของหนังสือ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.1 การวิเคราะห์ขอบเขตของปัญหา มีหลักปฏิบัติดังนี้

5.1.1 จัดประเภทหนังสือตามชนิดและเนื้อหา หนังสือแต่ละประเภทมีวิธีอ่านต่างกัน ก่อนอ่านต้องวิเคราะห์รู้ว่า หนังสือเล่มนั้นอยู่ในประเภทใด การแบ่งประเภทจะดูแต่ชื่อเรื่องหรือลักษณะภายนอกเพียงอย่างเดียวไม่ได้ต้องสำรวจเนื้อหาด้วย อย่างไรก็ตาม ชื่อเรื่องเป็นสิ่งแรกที่ใช้เป็นแนวทางได้ เพราะผู้เขียนย่อมต้องพยายามตั้งชื่อเรื่องให้ตรงแนวเขียนหรือจุดมุ่งหมายในการเขียนของตนให้มากที่สุด

5.1.2 สรุปให้สั้นที่สุดว่า หนังสือนั้นกล่าวถึงอะไร หนังสือที่ดีทุกเล่มต้องมีเอกภาพ มีการจัดองค์ประกอบของส่วนย่อยอย่างมีระเบียบ ผู้อ่านต้องพยายามสรุปภาพดังกล่าวออกมาเพียง 1-2 ประโยคว่า หนังสือเล่มนั้นมีอะไรเป็นจุดสำคัญหรือเป็นแก่นเรื่องแล้วจึงหาความสัมพันธ์กับส่วนสำคัญต่อไป

5.1.3 กำหนดโครงสร้างของหนังสือ เมื่ออ่านต้องตั้งประเด็นด้วยว่า จากเอกภาพของหนังสือเล่มนั้นมีส่วนประกอบสำคัญบ้าง ส่วนที่สำคัญสัมพันธ์กันโดยตลอดหรือไม่ และแต่ละส่วนก็มีหน้าที่ของตน สนับสนุนซึ่งกันและกันหรือไม่

5.1.4 กำหนดปัญหาที่ผู้เขียนต้องการแก้ ผู้อ่านควรพยายามอ่านและค้นพบว่าผู้เขียนเสนอปัญหา อะไร อย่างไร มีปัญหาย่อยอะไร และให้คำตอบไว้ตรงๆหรือไม่ การตั้งปัญหาเป็นวิธีการหนึ่ง ที่จะทำให้เข้าใจเรื่อง แจ่มแจ้ง ยิ่งตั้งปัญหาได้กว้างขวางลึกซึ้งเพียงใด ยิ่งเข้าใจได้เพิ่มขึ้นเพียงนั้น

5.2 การตีความเนื้อหาของหนังสือ การตีความเป็นสิ่งที่คุณผู้อ่านทำความเข้าใจ ความคิดของผู้เขียนพิจารณาวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ซึ่งบางครั้งผู้เขียนไม่ได้บอกความหมายหรือนัยของข้อความที่เขียนออกมาตรงๆ แต่ผู้อ่านต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจบริบทของเรื่องเป็นอย่างดี จึงจะตีความได้ถูกต้อง การทำความเข้าใจความคิดของผู้เขียนนั้น ไม่ว่าจะความคิดจะถูกต้องหรือไม่เราจะเห็นด้วยหรือไม่ก็ตามแต่การพยายามเข้าใจเช่นนั้นทำให้เราไม่วิจารณ์ผู้เขียนอย่างไม่มีคุณธรรม แต่จะพิจารณาทั้งข้อดี ข้อบกพร่องของงานเขียนนั้นอย่างแจ่มแจ้ง การตีความเนื้อหาของหนังสือมีรายละเอียดต่างๆ ดังนี้

5.2.1 ตีความหมายของคำสำคัญ และค้นหาประโยคสำคัญที่สุด ผู้อ่านต้องพยายามเข้าใจคำสำคัญ และเข้าใจประเด็นที่สำคัญที่ผู้เขียนเสนอ เพื่อเข้าใจความคิดของผู้เขียน

5.2.2 สรุปความคิดสำคัญของผู้เขียน โดยพิจารณาว่าประโยคใดเป็นเหตุ ประโยคใดเป็นผล ประโยคใดเป็นข้อสรุป ซึ่งบางครั้งผู้เขียนไม่ได้สรุปความคิดออกมาให้เห็นชัดเจน แต่ผู้อ่านต้องพยายามสรุปออกมาให้ได้

5.2.3 ตัดสินว่าอะไรคือการแก้ปัญหาของผู้เขียน เมื่อผู้อ่านตีความสำคัญให้ตรงกับผู้เขียน เข้าใจความคิดสำคัญของผู้เขียน และสรุปความคิดของผู้เขียนได้แล้ว ผู้อ่านก็จะวิเคราะห์หรือตัดสินได้ว่า จากเรื่องราวหรือเหตุผลต่างๆที่ผู้เขียนนำมาเสนอนั้นมีความสมเหตุสมผลหนักแน่น น่าเชื่อถือได้หรือไม่เพียงใด เพื่อนำไปสู่การวิจารณ์หนังสือเรื่องนั้นๆต่อไป

การวิจารณ์สาร

การพิจารณาหนังสือเป็นการประเมินคุณค่าหนังสือด้านต่างๆ ถ้าผู้อ่านรู้หลักการประเมินจะทำให้การอ่านหนังสือมีคุณค่า และความหมายมากยิ่งขึ้น เมื่ออ่านแล้วสามารถแสดงความคิดเห็นเชิงประเมินคุณค่าของหนังสือได้อย่าง มีหลักเกณฑ์ ผู้อ่านจะเข้าใจหนังสือนั้นได้อย่างลึกซึ้งและการพิจารณาหนังสือของตนจะมีประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วย หนังสือมีหลายประเภทให้เลือกอ่าน แต่ละประเภทก็มีรายละเอียดหรือโครงสร้างแตกต่างกันไปตามลักษณะของหนังสือประเภทนั้นๆ ในที่นี้จะนำเสนอการพิจารณาหรือประเมินคุณค่าของหนังสือ บทความ หรือเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้เรียนจะต้องเรียน หรืออ่านในชีวิตประจำวัน ดังนี้

1. การอ่านพิจารณาคอลัมน์ต่างๆ จากหนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์เป็นหนังสือที่คนจำนวนมากอ่านเป็นประจำทุกวัน มีคอลัมน์หลากหลายการอ่านหนังสือพิมพ์มีแนวการพิจารณาประเด็นต่างๆ ดังนี้

1.1 การพาดหัวข่าว การพาดหัวข่าวเป็นการตั้งชื่อข่าวให้กะทัดรัดและพิมพ์ด้วยตัวอักษรใหญ่เป็นพิเศษเพื่อดึงดูด ความสนใจ การพาดหัวข่าวที่ดีมีลักษณะดังนี้

1.1.1 หัวข่าวตรงกับสาระของข่าว ผู้เขียนข่าวไม่ควรพาดหัวข่าวไม่ตรงกับเนื้อหาสาระของข่าวเพื่อเรียกร้อง ความสนใจ

1.1.2 หัวข่าวใช้ภาษาที่กะทัดรัด เข้าใจง่าย ไม่ควรใช้ภาษาที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด และใช้คำผิดความหมายเพียงเพื่อผลประโยชน์ทางการขาย โดยไม่คำนึงถึงคุณค่าทางภาษา เช่น

1) ทักกีฬาพิการหวัง 30 ทอง

2) เปิดตัวกินปุ๋ยวัดใจนายก

1.2 เนื้อหาของข่าว มีแนวพิจารณา ดังนี้

1.2.1 เนื้อหาข่าวที่ดี ต้องเป็นข่าวจริงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ควรมีความคิดเห็น หรือเพิ่มเนื้อหาตามใจผู้เขียน เพื่อให้ผู้ฟังชื่นชอบ ข่าวที่ดีต้องเป็นข่าวที่ส่งผลกระทบต่อคนหมู่มากหรือส่วนรวม เช่น ข่าวการเมือง การเลือกตั้ง ข่าวการปกครอง ข่าวสังคม ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวการประกอบอาชีพ หรือข่าวเกี่ยวกับการอนามัย เป็นต้น ไม่ควรเป็นข่าวของคนใดคนหนึ่ง เพื่อยกย่องเชิดชู โดยมุ่งหวังประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง และต้องเป็นข่าว ที่ไม่ทำลายความมั่นคงของชาติ ความสงบสุขของประชาชน และศีลธรรมอันดีงาม

1.2.2 ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาสุภาพ ไม่ควรใช้ภาษาหยาบคาย

1.2.3 การเล่าเหตุการณ์ในข่าวควรเล่าตามลำดับตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่ปิดบังอำพราง มีเงื่อนงำสลับซับซ้อน

1.2.4 การเล่าเหตุการณ์ทุกตอน ต้องอ้างอิงหลักฐานที่มา สถานที่เวลา รวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ผู้อ่านทราบรายละเอียด และมีความเชื่อถือในข่าว การปกปิดสถานที่ ชื่อหรือนามของบุคคลควรเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ใจที่ปกป้องผู้บริสุทธิ์ ผู้เยาว์หรือเป็นจรรยาบรรณของหนังสือพิมพ์

1.3 การพิจารณาบทความในวารสารหนังสือพิมพ์ มีดังนี้

บทความในวารสารและหนังสือพิมพ์ ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับคนหมู่มากและแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนอย่างเต็มที่ บทความที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1.3.1 ผู้เขียนบทความต้องเป็นผู้ที่รู้เรื่องที่เขียนอย่างถ่องแท้ มีข้อมูลสามารถอ้างอิงได้

1.3.2 ผู้เขียนบทความต้องแสดงความคิดเห็นโดยอาศัยข้อเท็จจริง และเหตุผลอื่นๆ ประกอบอย่างกว้างขวาง การแสดงความคิดเห็นเป็นไปอย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่ใช้ความรู้สึกของตนเองเป็นตัวกำหนดเพียงอย่างเดียว การแสดงความคิดเห็นนั้น ควรเป็นไปในทางสร้างสรรค์ และไม่อคติลำเอียง

1.3.3 การวิจารณ์ของผู้เขียนบทความ ต้องตั้งอยู่บนหลักการการตำหนิ ไม่ควรเน้นที่ตัวบุคคล แต่เน้นที่วิธีการหรือหลักการ ควรชี้ให้เห็นปัญหา และเสนอแนวทางแก้ปัญหาอย่างถูกต้อง นอกจากนี้รูปแบบการเขียนและการใช้ภาษา ควรมีความถูกต้องเข้าใจง่ายไม่ใช้ถ้อยคำที่ส่อเสียดหยาบคาย

1.4 การพิจารณาคอลัมน์อื่นๆ คอลัมน์อื่นๆ มีวิธีการพิจารณาดังนี้

นอกจากข่าวและบทความแล้ว วารสารหรือหนังสือพิมพ์ยังมีอีกหลายคอลัมน์ เช่น บันทึทศคดี ประกาศ โฆษณา ความรู้ต่างๆ การพิจารณาคุณค่าในแต่ละคอลัมน์ ควรพิจารณาเรื่องการใช้ภาษาการเขียน และคุณค่าที่ได้รับจากการอ่าน เป็นต้น

2. การพิจารณาหนังสือประเภทสารคดี

สารคดี ได้แก่ หนังสือที่ให้แนวความรู้ต่างๆ เช่น ด้านปรัชญา ตรรกวิทยา การศึกษา ควรพิจารณาในด้านต่างๆดังนี้

2.1 เนื้อหาสาระ มีความถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักวิชาหรือไม่ เรื่อนำมาเขียนมีสาระประโยชน์เพียงใด เหมาะสำหรับผู้่านระดับใด

2.2 วิธีเสนอหนังสือ อาจเสนอเป็นความเรียงวิชาการ มีการค้นคว้าหาความรู้ อ้างอิงประกอบหรือเสนอเป็นบันทึกของผู้เขียน เล่าประสบการณ์ของตน หรือเสนอเป็นจดหมายให้โต้ตอบควรพิจารณาว่าผู้เขียนมีวิธีเขียนที่ชวนอ่าน เข้าใจง่ายหรือไม่สำนวนภาษาสื่อความหมายได้แจ่มแจ้งหรือไม่เหมาะแก่ระดับของผู้่าน ตามความตั้งใจของผู้เขียนหรือไม่ เพียงใด

2.3 การวางเค้าโครงเรื่อง เค้าโครงเรื่องที่เขียน จะต้องมีการจัดลำดับอย่างมีระเบียบ จึงควรพิจารณาว่าผู้เขียนสามารถทำให้ความสำคัญๆ เชื่อมโยงต่อเนื่องกันได้ดีเพียงใด มีการเรียงลำดับความยากง่ายเพื่อช่วยความเข้าใจของผู้่านหรือไม่

2.4 ส่วนประกอบของหนังสือ ส่วนประกอบต่างๆ ของหนังสือได้แก่ คำนำ สารบัญ ดัชนี บรรณานุกรม อภิธานศัพท์สามารถช่วยให้ผู้่านเข้าใจความสำคัญของหนังสือได้รวดเร็ว ควรพิจารณาว่าหนังสือเหล่านั้น มีส่วนประกอบอำนวยความสะดวกดังกล่าวหรือไม่

2.5 วุฒิและประสบการณ์ของผู้เขียน หนังสือสารคดีบางเล่ม จะมีประวัติย่อ วุฒิและประสบการณ์ของผู้เขียนบอกไว้ด้านหลัง รายละเอียดดังกล่าวจะช่วยให้ผู้่านสามารถวินิจฉัยได้ดียิ่งขึ้นว่าเรื่องนั้นมีคุณค่าน่าเชื่อถือหรือไม่

2.6 คุณภาพการพิมพ์และการออกแบบรูปเล่ม สิ่งที่ชี้ให้เห็นคุณภาพของหนังสือ เช่น การจัดหัวเรื่องทำให้สื่อความได้ชัดเจน การพิสูจน์อักษรถูกต้อง การออกแบบรูปเล่มเหมาะสมน่าอ่าน

3. การพิจารณาหนังสือประเภทบันเทิงคดี

หนังสือประเภทบันเทิงคดี อาจมีวิธีการพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

3.1 แก่นของเรื่องหรือแนวเรื่อง หมายถึง แนวคิดสำคัญของผู้เขียน ซึ่งเป็นหัวใจของเรื่อง

3.2 การวางโครงเรื่อง หมายถึง การผูกเรื่องให้มีตัวละครและเหตุการณ์เชื่อมโยง สัมพันธ์กันตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับแก่นของเรื่องที่ผู้แต่งวางแนวไว้และต้องดำเนินไปอย่างสมเหตุสมผล

3.3 ตัวละคร ตัวละครอาจมีน้อยหรือมากแล้วแต่ความประสงค์ของผู้แต่ง การเสนอตัวละครที่น่าสนใจต้องเป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่มีความสมจริง คือ เป็นบุคคลที่อาจหาได้ในชีวิตจริง มิใช่ดีหรือเลวจนผิดมนุษย์ธรรมดา นอกจากนั้นพฤติกรรมต่างๆของตัวละคร ควรสะท้อนภาพชีวิตจริงของสังคม ตามความเป็นจริงด้วย

3.4 ฉาก เป็นส่วนที่ช่วยทำให้บรรยากาศของเรื่องเป็นไปอย่างสมจริง ซึ่งผู้เขียนจะต้องบรรยายให้ตรงกับความเป็นจริง หรืออยู่ในวิสัยที่เป็นจริงได้

3.5 สำนวนภาษาและลีลาในการเขียน นักเขียนจะมีสำนวน หรือลีลาการเขียนเป็นแบบฉบับของตน ดังนั้นผู้วิจารณ์จะต้องพิจารณาให้ถ่องแท้ ว่าผู้เขียนมีลีลาการเขียนอย่างไร

3.6 สารจากผู้เขียน สารที่ผู้เขียนให้ หมายถึง ข้อคิด หรือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้เขียนฝากไว้ให้ ซึ่งผู้อ่านอาจได้รับแตกต่างกันไปตามแต่ประสบการณ์ของผู้อ่าน ควรฝึกทักษะให้ไวต่อการรับสารของผู้เขียน และตีความเข้าใจ เพื่อให้การอ่านเรื่องบันเทิงคดีมีรสชาติดีมากยิ่งขึ้น

4. การพิจารณาหนังสือประเภทร้อยกรองหรือกวีนิพนธ์

หนังสือประเภทร้อยกรองหรือกวีนิพนธ์ มีวิธีการพิจารณาดังนี้

4.1 รูปแบบของฉันทลักษณ์ รูปแบบของฉันทลักษณ์ คือลักษณะบังคับของบทร้อยกรอง แต่ละประเภทซึ่งต่างกัน ควรพิจารณาความถูกต้องของรูปแบบฉันทลักษณ์นั้นๆเป็นเกณฑ์

4.2 ความคิดเห็นและเนื้อหาสาระในบทกวี บทกวีที่ดีจะต้องมีเนื้อหาสาระที่แสดงความนึกคิดอันมีคุณค่าแก่ชีวิต บทกวีบางบทให้ความรู้สึกสะท้อนอารมณ์ในด้านต่างๆ เช่น อารมณ์รัก อารมณ์เศร้า อารมณ์โกรธ ฯลฯ บางบทให้คิดเตือนใจ ให้ความรู้เรื่องต่างๆ เป็นต้น จึงควรพิจารณาให้ถี่ถ้วนว่ากวีให้ความคิดอะไรแก่ผู้อ่านบ้าง และมีเนื้อหาสาระอย่างไร

4.3 กลวิธีการแต่ง หรือวรรณศิลป์ กลวิธีในการแต่งหรือวรรณศิลป์นี้อาจพิจารณาได้จากการเลือกคำมาใช้ให้เหมาะสมกับความ การเล่นเสียงด้วยสัมผัสสระ พยัญชนะ การใช้โวหารแบบต่างๆ การใช้สัญลักษณ์ ซึ่งกวีแต่ละคนจะมีกลวิธีแต่งแตกต่างกันไปเป็นเฉพาะตน

4.4 รสของบทร้อยกรอง หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นแก่ผู้อ่าน เมื่อถ้อยคำแก่ผู้อ่าน เมื่อถ้อยคำสำนวนหรือเรื่องราวในบทร้อยกรองนั้นๆ มากกระทบอารมณ์ อาจให้ความรู้สึกทางด้านความรัก ความเศร้า ความตื่นเต้น ฯลฯ แล้วแต่ลักษณะของบทร้อยกรองและอารมณ์ของผู้อ่านขณะนั้น

4.5 สารจากบทร้อยกรอง บทร้อยกรองก็มีสารของผู้แต่งฝากไว้เช่นกัน ดังนั้นจึงควรพิจารณาให้ถี่ถ้วนเพื่อรับสารจากผู้เขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การประเมินคุณค่าของหนังสือไม่ว่าประเภทใด ผู้ประเมินควรอ่านหนังสือนั้นๆอย่างละเอียด และพิจารณาทั้งจุดดีและจุดด้อยของหนังสือด้วยใจเป็นธรรม ปราศจากอคติ ซึ่งเมื่อได้อ่านหนังสือมากๆ และฝึกการวิเคราะห์ ตลอดจนมีการประเมินคุณค่าของหนังสืออยู่เสมอแล้ว ก็จะช่วยให้มีวิถึญาณ ในการอ่านหนังสือ และอ่านหนังสืออย่างมีรรถรสยิ่งขึ้น

การอ่านกวีนิพนธ์

กวีนิพนธ์ หมายถึง คำประพันธ์ที่แต่งขึ้นอย่างมีศิลปะ และมีคุณสมบัติเป็นสื่อกลางของความเข้าใจระหว่างผู้แต่งกับผู้อ่าน คำประพันธ์ที่มีศิลปะในการแต่งจะต้องใช้ภาษาที่งดงาม มีเสียงจังหวะ ใช้ถ้อยคำที่เป็นสัญลักษณ์ ทำให้ผู้อ่านนึกเห็นภาพอย่างสวยงาม มีจินตนาการ มีความรู้สึกสะท้อนใจลึกซึ้ง สื่อกลางของความเข้าใจระหว่างผู้แต่งกับผู้อ่าน ก็คือแนวคิด เนื้อหาที่ถ่ายทอดจากประสบการณ์ของผู้เขียนที่ตรงหรือสอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้อ่าน

ลักษณะสำคัญของกวีนิพนธ์

1. ความมีศิลปะหรือความงามและการสื่อความหมาย
2. มีรูปฉันทลักษณ์ตามแบบแผนแต่เดิม หรือฉันทลักษณ์อิสระ ได้แก่ กลอนเปล่าและวรรณรูป

องค์ประกอบของกวีนิพนธ์

1. รูปแบบ หมายถึง รูปฉันทลักษณ์ เสียง จังหวะ คำและการเรียงคำ ภาพ โวหาร สัญลักษณ์
2. เนื้อหา หมายถึงสารหรือแนวคิดที่กวีต้องการสื่อสารออกมา กวีนิพนธ์มีได้บอกเนื้อหาออกมาตรง ๆ หากใช้ภาษาที่ซ่อนสารให้ผู้อ่านคิดจินตนาการเชื่อมโยงออกไป

ประเภทของกวีนิพนธ์

1. กวีนิพนธ์ที่มีรูปฉันทลักษณ์ตามแบบแผนดั้งเดิม เช่น กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ ร่าย
2. กวีนิพนธ์ที่มีรูปฉันทลักษณ์อิสระ ได้แก่ กลอนเปล่าและวรรณรูป กลอนเปล่าเป็นคำประพันธ์ที่นักกลอนเคร่งครัดบางท่านมองว่า "ไร้ฉันทลักษณ์" แต่อันที่จริงกลอนเปล่าเป็นงานที่มีฉันทลักษณ์ในตัวเอง กล่าวคือ ฉันทลักษณ์จะคลี่คลายไปตามเนื้อหา มิใช่การนำเนื้อหาใส่ในกรอบของฉันทลักษณ์ กลอนเปล่าเป็นที่นิยมเขียนมากในปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับมากขึ้นและมีแนวโน้มจะพัฒนาคุณภาพมากขึ้น ส่วนวรรณรูปซึ่งหมายถึงงานกวีนิพนธ์ที่ใช้คำสร้างเป็นภาพต่างๆ เช่น ภาพเด็ก บ้าน ฯ นักวิชาการบางท่านเรียกว่ากวีนิพนธ์รูปธรรม

การอ่านวิเคราะห์วิจารณ์กวีนิพนธ์

การอ่านกวีนิพนธ์นั้น ผู้อ่านต้องเข้าใจภาษาของกวี ลักษณะของกวีนิพนธ์ที่ดีจะต้องกระทบความคิด และ กระตุ้นอารมณ์ด้วยถ้อยคำ และเวลาอันจำกัด แต่ให้ความหมายมาก การอ่านกวีนิพนธ์จำต้องอ่านด้วยความรู้สึกนึกคิด การอ่านพิจารณาวิจารณ์แบ่งได้กว้างๆ เป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. การวิเคราะห์ส่วนเนื้อหา แบ่งได้ดังนี้
 - 1.1 จับใจความสำคัญของเรื่อง หาแนวคิดหรือแก่นสำคัญของเรื่องว่าผู้เขียนกำลังเสนอเนื้อหาหรือแนวคิดใด โดยใช้คำถามนำเบื้องต้นก่อนคือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร ผลเป็นอย่างไร หรืออีกกล่าวถึงสิ่งใด สิ่งนั้นเป็นอย่างไร จากนั้นขมวดประเด็นเพื่อหาแนวคิดหลัก แนวคิดของบทกวีหนึ่งบท อาจมีทั้งแนวคิดหลักและแนวคิดรองอยู่ด้วยก็ได้ ทั้งนี้ผู้อ่านจะต้องจับประเด็นให้ได้ว่าแนวคิดหลักคืออะไร แนวคิดรองคืออะไร โดยกวีนิพนธ์แต่ละบทจะมีแนวคิดหลักเพียงหนึ่งแนวคิดเท่านั้น แต่อาจมีแนวคิดรองได้หลายแนวคิด
 - 1.2 เข้าใจความหมายหลายนัย ผู้อ่านต้องใช้จินตนาการ ความรู้สึกนึกคิด เชื่อมโยงความตีความ โดยคำนึงถึงจุดประสงค์ในการเขียน สถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่สอดคล้อง
 - 1.3 จับน้ำเสียงที่ปรากฏอยู่ในแนวคิดหรือแก่นเรื่องของกวีนิพนธ์ ว่าผู้เขียนแสดงอารมณ์อย่างไร เช่น เยาะเย้ย ประชดประชัน คร่ำครวญ เรียกร้อง รำร้อง หรือ ชื่นชม เป็นต้น
 - 1.4 ศึกษาความหมายของคำ
 - 4.1 ความหมายโดยตรง(อรรถ) เช่น หมาป่า คือสุนัขชนิดหนึ่ง
 - 4.2 ความหมายโดยนัย ความหมายที่ซ่อนอยู่ เช่น หมาป่า มีความหมายแทนคนเจ้าเล่ห์ หมู หมายถึงเหยื่อ ผู้อ่อนแอถูกหลอกง่าย

4.3 ความหมายตามนัยประหวัด เป็นความหมายที่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม
ของผู้อ่าน

2. การวิเคราะห์ส่วนรูปแบบ

2.1 รูปแบบกวีนิพนธ์ เป็นการพิจารณาว่ากวีนิพนธ์นี้มีรูปแบบคำประพันธ์ใด เช่น ยึด
หลักฉันทลักษณ์ตามร้อยกรองโบราณ หรือมีลักษณะเป็นกลอนเปล่า ๆ แล้วพิจารณาว่ารูปแบบคำประพันธ์
เหมาะกับเนื้อหาหรือไม่

2.2 กลวิธีการแต่ง คือการพิจารณากวีนิพนธ์ว่าใช้เสียง จังหวะ การเล่นเสียง การใช้
ภาพพจน์ การเล่นสัมผัส และใช้คำในลักษณะใด ทำให้เกิดจินตภาพอย่างไร

2.2.1 เสียงและจังหวะ หมายถึงเสียงในคำประพันธ์ คือระดับความสูงต่ำ สีสลา
และน้ำหนักของการออกเสียงอ่าน ซึ่งทำให้เกิดความไพเราะ ความรู้สึก จินตนาการ ความหมายและภาพที่
แจ่มชัด ส่วนจังหวะคือ ท่วงทำนองของกลุ่มคำที่จัดวางเป็นวรรคตอนตามรูปแบบของฉันทลักษณ์เพื่อเอื้อ
ต่อการออกเสียง ให้เกิดความไพเราะ ความรู้สึก จินตนาการ ความหมาย และภาพในจินตนาการที่แจ่มชัด
ตัวอย่าง การเล่นเสียง

ฝ่อซ้ออ้อเอียดเปียดออด	ลมลอดไล่เลี้ยวเร็วไว
ออดแอดแอดออดยออดไกว	แพใบไล่น้ำล้าคลอง

(คำหยาด : เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

2.2.2 จินตนาการให้เห็นภาพ หรือจินตภาพ หมายถึง การเขียนอย่างแจ่มแจ้ง
โดยใช้คำที่มีความหมาย อ่านแล้วมองเห็นภาพ โดยไม่มีการเปรียบเทียบ ผู้อ่านสามารถมองเห็น ได้ยิน ได้
กลิ่น ได้รู้รส ได้สัมผัสทางกาย อันก่อให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจ เช่น

เฝ้าร้องครวญร้องขอจนคอขาด	หัวก็ฟาดพื้นพลีกระริกสาย
ส่งเสียงแว่ววิงวอนก่อนจะวาย	ต่อน้ำลายหวานลิ้มรอชิมเนื้อ

(คำร้องขอ : เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

2.2.3 ภาพพจน์

- อุปลักษณ์ คือการเปรียบเทียบโยงความคิดอย่างหนึ่งไปสู่ความคิดหนึ่ง โดย
ใช้คำว่า "คือ" "เป็น" อยู่ในประโยค เช่น

คือน้ำผึ้งคือน้ำตาคือยาพิษ	คือหยาดน้ำอมฤตอันชื่นชุ่ม
คือเกสรดอกไม้คือไฟรม	คือความกลุ้มคือความฝัน.....นั่นแหละรัก

- อุปมา คือการกล่าวเปรียบเทียบความเหมือนกันสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยใช้
คำเชื่อมว่า ดุจ เหมือน เฉก ดัง เหมือนกับว่า ราวกับ ประหนึ่ง คล้าย กล หนัด เพียง แม้ ย่อม เปรียบ
อย่าง เช่น

ยิ้มไว้เกิดยิ้มไว้ใจแช่มชื่น	เมื่อพักรื่นชื่นชมนิยมเสมอ
ยิ้มงามเหมือนความฝันอันเลิศเลอ	ดุจเสนอผู้อื่นให้ชื่นชม

- คำกล่าวเกินจริง คือโวหารซึ่งกวีบรรยายออกมาแล้วจะนำเอาความจริงมาจับไม่ได้ เพราะเกินความจริง เป็นความรู้สึกที่วัยรุ่นปัจจุบันเรียกว่า เวอร์นั่นเอง เช่น

มาดแม้จะหาดวง	วิเชียรช่วงเท่าคีรี
หาดวงสุรียศรี	ก็จะได้ดุดังใจ
จะหาโฉมให้เหมือนนุช	จนสุดฟ้าสุราลัย
ตายแล้วและเกิดใหม่	ไม่เหมือนเจ้านฤมล (ภาพยนางลอย)

- ติความสัญลักษณ์ สัญลักษณ์หมายถึงการนำคำหนึ่ง ๆ มาหมายความแทนอีกคำหนึ่ง โดยคำที่นำมานั้นเป็นที่รู้จักและเข้าใจกันทั่วไป เช่น สีทอง หมายถึง นิमितหมายที่ดี ฤกษ์ดี หรือสว่างงาม สีชมพู หมายถึง ความรัก ความสุข ความปลาบปลื้ม ดอกหญ้า หมายถึง ความต่ำศักดิ์

- อดิพจน์ หรือ อธิพจน์ คือถ้อยคำที่แสดงความหมายเกินความจริง เพื่อเน้นความรู้สึก ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ภาพพจน์ชนิดนี้นิยมใช้กันมากแม้ในภาษาพูด เพราะเป็นการกล่าวที่ทำให้เห็นภาพได้ง่ายและแสดงความรู้สึกของกวีได้อย่างชัดเจน เช่น คิดถึงใจจะขาด คอแห้งเป็นผงร้อนตับจะแตก ฯ

- อวพจน์ ถ้อยคำที่แสดงความหมายน้อยกว่าความจริงตัวอย่างเช่น เล็กเท่าซีดาแมว เพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียว รอสักอึดใจเดียว ฯ

- สัทพจน์ หมายถึงภาพพจน์ที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงสัตว์ เสียงคลื่น เสียงลม เสียงฝนตก เสียงน้ำไหล ฯลฯ การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้จะทำให้เหมือนได้ยินเสียงนั้นจริง ๆ ตัวอย่างเช่น ลูกแมвр้องเหมียว ๆ เปรี๊ยะ ๆ ดังเสียงฟ้าฟาด ฯ

- บุคลาธิษฐาน หรือ บุคคลวัต บุคคลสมมติ คือการกล่าวถึงสิ่งต่างๆ ที่ไม่มีชีวิต ไม่มีความคิด ไม่มีวิญญาณ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ อิฐ ปูน หรือสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ เช่น ต้นไม้ สัตว์ โดยให้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ แสดงกิริยาอาการและความรู้สึกได้เหมือนมนุษย์ ให้มีคุณลักษณะต่างๆ เหมือนสิ่งมีชีวิต ตัวอย่างเช่น

มองซิ..มองทะเล	เห็นลมคลื่นแห่จับหิน
บางครั้งมันบ้าบิ่น	กระแทกหินดังครืนครืน
ทะเลไม่เคยหลับไหล	ใครตอบได้ไหมไหนจึงตื่น
บางครั้งยังสะอื้น	ทะเลมันตื่นอยู่ร่ำไป

- นามนัย คือ การใช้คำหรือวลีซึ่งบ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่ง คล้ายๆ สัญลักษณ์ แต่ต่างกันตรงที่นามนัยนั้นจะดึงเอาลักษณะบางส่วนหรือทั้งหมดของสิ่งหนึ่งมากล่าวให้หมายถึงส่วนทั้งหมด หรือใช้ชื่อส่วนประกอบสำคัญของสิ่งนั้นแทนสิ่งนั้นทั้งหมด

ตัวอย่างเช่น	เมืองย่าโม	หมายถึง	จังหวัดนครราชสีมา
	ทีมสิงโตคำราม	หมายถึง	อังกฤษ
	ฉัตร มงกุฏ	หมายถึง	กษัตริย์

แก้	หมายถึง	ตำแหน่ง	หน้าที่
	- ปฏิพากย์ หรือ ปรพากย์ คือการใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรงกันข้ามหรือขัดแย้งกันมากแล้ว อย่างกลมกลืนกันเพื่อเพิ่มความหมายให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น		
ตัวอย่างเช่น	เลวบริสุทธิ์	บาปบริสุทธิ์	
	สวยเป็นบ้า	สนุกฉิบหาย	
	สวรรค์บนดิน	ยิ่งริบยิ่งซ้ำ	

กวีนิพนธ์เป็นการเรียนรู้การใช้ถ้อยคำให้มีความสละสลวยของบทกวีที่แต่งขึ้นมาจากความเป็นจริงแล้ว
ใช้คำสัมผัสให้เห็นภาพพจน์

ตัวอย่างบทกวี

“วิกทะเล”

๑. วิกทะเลทะเลใสจาง	รับประทานกับข้าวขาว
เอี่ยมเก็บบางดวงดาว	ไว้คลุกข้าวขาวเกลือกินฯ
๒. คุปหูยเรียงระบำ	เต็นรำทำเพลงวังเวงสิ้น
กึ่งก่ากึ่งกือบิน	ไปกินตะวันและจันทร์ฯ
๓. คางคกขึ้นวอทอง	ลอยล่องท่องเที่ยวสวรรค์
อึ่งอ่างไปด้วยกัน	เวทदानั้นหนีเข้ากะลาฯ
๔. ไล่เดือนเที่ยวเกี่ยวสาว	อัปสรรหนาวสั่นชั้นฟ้า
ทุกจุลินทรีย์อมิบ้า	เชิดหน้าได้ดิบได้ดีฯ
๕. เทพให้เบื้อหน้าวิมาน	ทะยานลงดินมากินขี้
ชมอาจมว่ามี	รสวิเศษสุดที่กล่าวคำฯ
๖. ป่าสุ่มทุมพุ่มไม้	พูดได้ปรัชญาลึกล้ำ
ขี้เลื่อยละเมอทำ	ค่านวณน้ำหนักแห่งเงาฯ
๗. วิเศษใหญ่ใครเสวยฟ้า	อยู่หล้าเหลวเลวโง่งเงลา
โลกโกรธหลงมอมเมา	งั่งเอาเถิดประเสริฐเฮยฯ

.....

“วิกทะเล” ประพันธ์โดย อังคาร กัลยาณพงศ์ ตีพิมพ์ใน “สังคมศาสตร์ปริทัศน์”

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน
การทำโครงการแก้ปัญหการอ่าน

แบบสำรวจปัญหาด้านการอ่าน

1. ปัญหาด้านการอ่านของสมาชิกภายในกลุ่ม

1.1

1.2

1.3

1.4

1.5

1.6

2. ปัญหาด้านการอ่านที่ต้องการแก้ไขมากที่สุด

.....
.....
.....

3. เหตุผลของความต้อการแก้ไขปัญหาในข้อที่ 2

.....
.....
.....
.....

4. การจัดทำโครงการแก้ไขปัญหาข้อที่ 2 ได้อย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....

แบบสรุปผลการประชุมกลุ่ม

1. หัวข้อโครงการงาน

.....

2. วัตถุประสงค์การจัดทำโครงการงาน

.....

.....

.....

3. ขั้นตอนการจัดทำ กิจกรรม เครื่องมือ สถานที่ และเวลา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. การแบ่งงานและผู้รับผิดชอบ

ขั้นตอน/กิจกรรม	ผู้รับผิดชอบ

5. ประโยชน์ของการจัดทำโครงการงาน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. ลักษณะของชิ้นงาน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบรายงานความก้าวหน้าการจัดทำโครงการวิชาการอ่าน

1. หัวข้อโครงการ

.....

2. สรุปกิจกรรมที่ได้ดำเนินการแล้ว

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

กิจกรรมที่ได้ดำเนินการแล้วคิดเป็นร้อยละ

3. กิจกรรมที่ยังไม่ได้ดำเนินการ

.....

.....

.....

.....

.....

4. อุปสรรค/ปัญหาในการดำเนินการ

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสรุปผลการจัดทำโครงการ

1. หัวข้อโครงการ

.....

2. สรุปผลการดำเนินงานโครงการ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. ผลลัพธ์/ประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดทำโครงการ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....